

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΗ ΠΑΡΑΛΟΓΟΣ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 10).

Ἡ Ἰνγεβόργη ψιθυρίζει καὶ ὁ Φριτιόφ δὲν ἀκούει ἢ τοῦτο: «Ἄλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Βαλδούρ...». «— Ἀ! ἐπανελάβεν οὗτος, ἠπείλησέ τινα ποτε ὁ γλυκύτατος οὗτος υἱός; Ἀγαπῶντες, πράττομεν ἄλλο τι ἢ ὅτι αὐτός, ὅστις ἀγαπᾷ αἰωνίως τὴν Νάννην ἐν εὐτυχίαις καὶ δυστυχίαις· καὶ ὅστις καὶ σήμερον ἔτι, ὅτε θεῖον φῶς λάμπει ἐπὶ τοῦ μετώπου της τὴν ἀγαπᾷ ἐκ καρδίας αἰωνίως πιστῶς; Ἴδε τὸ πρόσωπόν του· δὲν αἰσθάνεσαι τὴν παρουσίαν του; Κλίνωμεν γόνυ πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ διότι δὲν εἶναι εὐπροσδεκτικότερα προσφορὰ δι' αὐτὸν ἢ ἔρως ἀπορρέων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σταθερὸς καὶ ἀγνός ὡς ὁ ἐκεῖνου. Καὶ ὁ ἔρως ἡμῶν, σὺ τὸ γνωρίζεις δὲν εἶναι γήινος· ἐγεννήθη ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ ζητεῖ περιπαθῶς τὴν πατρίδα του. ὦ! πόσον εἶναι εὐτυχὴς ὁ κατοικῶν ἐκεῖ εἰς τὸ ὕψος, ὁ ἀποχαιρετήσας τὰς θλίψεις καὶ τὰς δυστυχίας καὶ δυνάμενος νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τῶν θεῶν μετὰ τοῦ ἀντικειμένου της ἀγάπης του! Ὅταν οἱ πολεμισταὶ εἰσέρχονται εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ Βαλχάλα διὰ τῆς ἀργυρᾶς θύρας βλέποντες ἡμᾶς ἐκεῖ καθημένους πλησίον ἀλλήλων θέλουσι μᾶς θεωρεῖ εὐτυχεῖς· καὶ ὅταν διανέμῃται εἰς βονάσεια κέρατα τὸ χρυσιζὼν ὑδρόμελι θέλομεν προσεγγίξει ἀταράχως τὰς κύμβας μας ἐπόμενοι ἡδέος ρεμβασμοῦ.»

Τίς δύναται νὰ διηγῇ τὴν ἀτυχίαν, ἧς ἀπῆλαυσαν κατὰ τὴν φυγαλίαν ἐκείνην ὥραν αἱ δύο νεαραὶ καρδίαι; «— Ἀκούεις τὸ κελᾶδμα τῶν πτηνῶν, λέγει ὁ Φριτιόφ, εἶναι ἡ ἡχώ τοῦ Βαλχάλα! Βλέπεις τοὺς ἀστέρας ἐκεῖνους; ἐπεθύμουν νὰ κομίσω δι' αὐτῶν τὴν μεταξοειδῆ κόμην σου· ἡ λάμψις των προέρχεται ἐκ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς των ψυχῶν. Ἀχ! ἐάν ἦμην τὴν στιγμήν ταύτην εἰς τὸν εὐδαίμονα ἐκεῖνον τόπον, ἀπηλλαγμένος πάσης ἀνησυχίας, μετὰ σοῦ μετὰ σοῦ Ἰνγεβόργη μου!...» Καὶ ἐπειδὴ εἶδε τοὺς ὀφθαλμούς της Ἰνγεβόργης ὑγρούς. «— Μὴ κλαῖς· τῇ εἴπῃ· δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ἀποθάνω· πλὴν, ἰδοὺ ἔφθασεν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Ἀκουσον τὰς ἀηδόνας· εὐτυχῇ πτηνᾷ· οὔτε ἡ αὐγὴ οὔτε ἡ ἑσπέρα σὰς ἀποχωρίζουσιν ἀλλήλων. Ἴδου ὁ ἀνατέλλων ἥλιος. ὦ θεεῖ ἀστήρ, προσαγόρευσον καὶ προστάτευσον τὴν εὐτυχίαν της ζωῆς μου· εἶναι εἰκὼν σου, ἡ καρδίᾳ της διαλάμπει ὡς αἱ ἀκτῖνες σου· οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶναι διαυγεῖς καὶ καθαροὶ ὡς ὁ οὐρανός σου· προσαγόρευσον τὴν φιλότιν μου!—Πρὶν δὲ νὰ ἀποχωρισθῶμεν, ἴσως διὰ παντός δέξαις φιλότιν μου, τὸν ἀσπασμὸν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Μετ' ὀλίγον, νὰ μετ' ὀλίγον οὐ-

δὲν θέλει δυνηθῇ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Ἀναπόλει μου ἀναμένονσά με καὶ υπολόγιζον τὰς ὥρας μέχρι τῆς στιγμῆς, ἥτις θέλει μᾶς ἐνώσει διὰ παντός».

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἀνεχώρησεν ὑποσχόμενός τῇ Ἰνγεβόργῃ, ὅτι ἠθελεν ἐπιστρέφει, ὅπως ἀναγγεῖλῃ αὐτῇ τὴν ἀπόφασιν τῶν γερόντων. Ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ λοφίσκου τοῦ Βήλη πρόκειται νὰ ἀποφασισθῇ ἡ τύχη τῆς θυγατρὸς του. Πλὴν ἰδοὺ ἡ ἡμέρα παρῆλθεν ἡ νύξ ἐπῆλθε καὶ ἡ πρώτη μετ' ὀλίγον ἀνατέλλει, ὁ δὲ Φριτιόφ δὲν ἐπιστρέφει. Ἡ Ἰνγεβόργη θρηνεῖ. Ἰκέτευσον τὸν υἱὸν τοῦ Θόρσταν, ὅπως τείνῃ χεῖρα διαλλακτικὴν πρὸς τοὺς ἀδελφούς της· μὴ βλέπουσα δὲ αὐτὸν ἐπιστρέφοντα φοβεῖται, ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ.

— Ἀ! λέγει, πόσον εἶναι σκληρὸς ὁ ἀνὴρ καὶ πόσον εὐκολὸν εἶναι εἰς αὐτὸν νὰ κατασυντρέψῃ καρδίαν πιστήν, ὅταν κινῇ αὐτὸν ἡ τιμὴ του, ἡ ὅ,τι αὐτός ἀποκαλεῖ οὕτω! Ἡ τύχη μου ἀπέφασισθη χθές· ἀλλ' ὁ Φριτιόφ δὲν φαίνεται, ὅπως μοὶ τὸ ἀναγγεῖλῃ. Οἱ ἀστέρες ὠχρίωσι καὶ ἡ ἐλπίς μου ἐκλείπει μετ' αὐτῶν. Ἴσως οἱ θεοὶ διατάττουσιν οὕτω· μήπως ὠργίσθη ὁ Βαλδούρ, διότι ἐτήρησα ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀνθρώπινον ἔρωτα ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ἱεροῦ του; Καὶ ἐν τούτοις τί κακὸν ἔπραξα; Διὰ τὸν παρθενακὸς μου ἔρως νὰ παροργίσῃ ἕνα τόσῳ ἡπῖον θεόν; Ἡ καρδίᾳ μου δὲν εἶναι καθαρὰ ὡς τὰ ὕδατα τοῦ Ourda καὶ ἀθῶα ὡς τὰ ὄνειρα τοῦ Gefione;

(Ἀκολουθεῖ.)

ΔΕΝ ΘΡΑΥΩ ΤΗΝ ΛΥΡΑΝ (1)

Με εἶπον «τῆς ποιήσεως ἄρες τὰς φλυαρίας· Εἰς τὸν βωμόν τοῦ ὕλισμοῦ τὴν λύραν σου νὰ θραύσῃς, Νὰ βυθισθῇ εἰς τὴν ἰλὺν καὶ σὺ τῆς κοινωνίας· Κ' εἰς τοὺς χροσσοὺς τὰ ἐξώλα θυμίσματα νὰ κάψῃς. Ἀντὶ καρδίας σίδηρον ὑπὸ τὰ στήθη φέρε, Γενεὸς Παρίας τῆς ζωῆς, λησμονήσον καὶ χαῖρε.»

Ἀ! ὄχι, ὄχι, βέβηλοι ὀργισταί, Ζωῖλοι, Σεῖς, ὅσοι ἀγοράζετε τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου· Μάτην πικρά καὶ βλάστημα ἀνοίγετε τὰ χεῖλη, Δέν με πτοεῖ ἡ μέταξα, ἡ λάμψις τοῦ χρυσοῦ. Κυλίσθε εἰς ὀργία καὶ εἰς ἀκολασίαν, Πωλοῦντες καὶ συνείδησιν καὶ ἔθνος· καὶ θρησκείαν.

Πῶς λησμονεῖτε, ἄνθρωποι, τὴν λύραν τοῦ Φεραίου· Καὶ τῆς Θρησκείας τὰς ἡδῶς καὶ τῶν Κλεπτῶν τὸ ἄσμα; Μήπως διότι εἰς τὸ φῶς μᾶς ἔφερον ἐκ νέου, Καὶ τῆς δουλείας τῆς στυγνῆς ἐδίωξαν τὸ φάσμα; Ἥ μὴ διότι μετ' αὐτῶν καὶ ἡ Ἑλλάς, ἐσώθη Καὶ τόσων ἐπληρώθησαν μακρῶν αἰώνων πόθοι;

1) Τὸ ποίημα τοῦτο ἀπεσπᾶσθη ἐκ τῆς λυρικῆς συλλογῆς ἐπιγραφομένης «Ἀκτῖνες καὶ Μύρα» καὶ τοχούσης τοῦ πρώτου ἐπαίνου ἐν τῷ Βουτσινάφῳ ποιητικῷ διαγωνίσματι τοῦ 1876.

Ἀρνησιπάραιδες, τυφλοί πρὸ τῆς ἐλευθερίας·
Οἱ τὴν ζωὴν εἰς μηχανὴν μεταβαλόντες μόνον,
Ἀντὶ τῆς χρεοσίνης τοῦ ἔθνους ἱστορίας,
Χλευάζετε, πλαγγύνετε σεῖς, τοὺς τάφους τῶν προγόνων.
Καὶ κραυπαλεῖτε ἄφρονες μολύνοντες, αἰσχύνῃ!
Τὴν ἱερὰν, ἣν ἔδρεξαν μὲ αἱμάτα ἐκείνοι.

Ἔρρετε, λάτραι τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς ὑποκρισίας
Ἐκ τοῦ βορβόρου ἔρποντες τὸν ἀφανὴ πυθμένα,
Θα καταρρεύσετε βωδοὶ ἐκ τῆς ἀκολασίας
Εἰδωλα σεῖς ἀκίνητα, ἐψιμυθιωμένα.
Τί δι' ὑμᾶς, ἀγνώμονες, ἀν' ἡ πατρὶς στενάζῃ
Κ' ἡ Κρήτ' ὑπὸ τοῦς ὄνυχας τῶν τίγρεων σφαδάζῃ;

Ὅχι! ἐνόσφ σῶζεται ὁ Παρθενῶν ἐπάνω
Καὶ πέραν ἡ λοιπὴ Ἑλλάς ὑπὸ δουλείαν κλαίει,
Δὲν θέλω ζῶν καὶ ἄφρονος μὲ σὰς νύκτας ἀποθάνω,
Ἐνὸσω μάχος οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς μ' ἐμπνέει.
Δὲν λησμονῶ τοῦ ἱεροῦ τὴν γῆν Μεσολογίου
Δὲν γίγνομαι παράσιτος τῆς δόξης καὶ τοῦ βίου.

Ναὶ δὲν φθονῶ τοῦ Παρνασσοῦ τὴν δάφνην καὶ τὸ κλέος.
Εἶν' ἀσθενὴς ἡ λύρα μου, ἀλλ' ἀν' ἡ εἰσαρμένη
Θελήσῃ ἄτημος ἐγὼ νύκτας ἀποθάνω νέος
Κ' ἐκεῖ που τάφος ἀφνὴς μακρὰν μὲ ἀναμένει,
Ἄλλὰ θὰ ἀποθάνω ἔχων φέρων ἐντὸς καρδίας
Πιστεύων εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀποτέλεσμα πνευματικῶν ποτῶν. — Διάσπημος ἱατρὸς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἀριθμεῖ ὡς ἐφεξῆς τὰ ἀποτελέσματα τῶν πνευματικῶν ποτῶν ἐν Ἀμερικῇ, κατὰ τὰ δέκα τελευταῖα ἔτη.

Τὰ πνευματικῶν ποτῶν ὑπέβαλον τὸ κράτος εἰς δαπάνην ἑμμεσον τριῶν δισεκατομμυρίων φράγκων· ἐπὶ πέντε χρόνους ἑμμεσον δαπάνην τριῶν δισεκατομμυρίων· κατέστρεψαν, διὰ τοῦ πυρὸς ἢ διὰ τῆς βίας, ἀξίας πλέον τῶν πεντακοσίων χιλ. φράγκων· ἐγένοντο ἀφορμὴ δεκακισχιλίων αὐτοκτονιῶν· ἐπὶ πέντε χρόνους τὸν θάνατον τριακοσίων χιλιάδων ἀνθρώπων· ἐδάρυνον τὸ κράτος δι' ἑκατὸν χιλ. παιδίων· ἔρριψαν ἑκατὸν περίπου χιλιάδας εἰς τὸ δεσμοτῆριον ἢ εἰσήγαγον εἰς τὰ νοσοκομεία.

— Κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος μέχρι τέλους Μαρτίου ἡ Ἀγγλία ἐδαπάνησεν εἰς διάφορα ὀχυρώματα τῶν παραλίων αὐτῆς λίρας στερλίνας 7,207,027 ἢτοι 209,003,783 δραχμάς.

— Αἱ συχναὶ ἀπεργίαι τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἐργατῶν χάριν αὐξήσεως μισθοῦ ζημιώσιν οὐ μόνον τοὺς ἐργοστασιάρχας ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐργάτας αὐτοὺς οὐκ ὀλίγον. Κατὰ τινὰ ὑπολογισμὸν ἀρτίως κηρυχθεῖσα ἀπεργία τῶν ἐργατῶν τῶν ἀνθρακωρυχείων ἐν τῷ μεσημβρινῷ Yorkshire (Ἀγγλία) οἱ ἐργοστασιάρχαι ἐζημιώθησαν 500,000 οἱ δὲ ἐργάται 250,000 λίρας. Ἐὰν προσθέσωμεν εἰς

ταῦτα καὶ τὴν ζημίαν ἣν ὑπέστησαν αἱ σιδηροδρομικαὶ ἐταιρίαι, θέλομεν ἔχει σύνολον ζημίαν 272,000 λιρῶν ἐπὶ μόνας δεκατέσσαρας ἐβδομάδας.

— Ἡ κατασκευὴ τοῦ Μεγάρου τῆς ἐν Παρισίοις ἐκθέσεως τοῦ 1878 ἐδόθη εἰς ἐργολάβον ἀντι 3,100,000 φρ.

— Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας ἀνῆγγειλεν ἐπισήμως ὅτι ἐπισκεφθήσεται τὴν παγκόσμιον Ἐκθεσιν τῶν Παρισίων.

— Ὁ νεοσκόπος φιλόσοφος ἀνεκάλυψε ὅτι οἱ κῶνωπες εἰσὶν ἡ μετεμψύχωσις κακῶν ἀνθρώπων.

— Εἰσῆλθον τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ἐκ ξένων χωρῶν προσερχόμενα 82 ἀτμόπλοια καὶ 432 ἱστιοφόρα, ἐν ὧν 513 πλοῖα.

— Ὅταν αἱ ἀκρίδες ἐπισκεφθῶσιν μυριοπληθεῖς τὴν κεντρῶν Σινικὴν περὶ τὰ μέσα τοῦ ἐνεστώτος Αὐγούστου, οἱ χωρικοὶ θεωρήσαντες αὐτάς ὡς δῶρον τοῦ θεοῦ τὰς ἐτηγάνιζον καὶ τὰς ἔτρωγον.

ΤΑ ΔΑΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ

Τὰ δάση τῆς Εὐρώπης ὑπολογίζονται ἔχοντα ἑκτασιν 500,000,000 ἄκρα ἢτοι 1,500,000,000 στρέμματα, καλύπτουσι δηλ. τὰ εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν ἑξ ὅλοκληρου τῆς ἐκτάσεως τῆς ἡπείρου. Ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ ἡ ἑκτασις ἡ ὑπὸ δένδρων κεκαλυμμένη ὑπολογίζεται εἰς 1,460,000,000 ἄκρα ἢτοι 3,460,000,000 στρέμματα. Ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ τὰ δάση καλύπτουσι 700,000,000 ἄκρα ἢτοι 2,100,000,000 στρέμματα. Ὁλόκληρος ἡ ἑκτασις δι' ἀμφοτέρω τὰ ἡμισφαίρια εἶναι 3,600,000 γεωγραφικὰ μίλια. Τὰ δάση ἐν Ἀμερικῇ κατέχουσι τὰ εἴκοσι ἐν τοῖς ἑκατὸν τῆς ἐκτάσεως τῆς ἡπείρου ταύτης. Ἐὰν δὲ υποθέσωμεν, ὅτι ἡ ἀναλογία ἐν Ἀσίᾳ, Ἀφρικῇ καὶ Αὐστραλίᾳ εἶναι εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν, τὸ σύνολον τῶν δασῶν τῆς οἰκουμένης καλύπτει ἑκτασιν 7,734,000 γεωγραφικῶν μιλίων.

Ἡ καταστροφὴ τῶν δασῶν εἶναι λίαν μεγάλη, καὶ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν περιστάσεων οὐδεμία γίνεται προσπάθεια πρὸς ἀναπαραγωγὴν αὐτῶν. Παράδειγμα ἔστω τὸ παρ' ἡμῖν συμβαῖνον. Ἐκαστος γινώσκει τὰς καθ' ἑκάστην ἀναγγελλομένας πυρπολήσεις τῶν δασῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀμερικῇ τῇ μεσημβρινῇ, ἑκατομμύρια στρεμμάτων κατ' ἔτος καταστρέφονται. Ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ ἰδίᾳ δὲ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις, ἡ κατανώσις τῶν ξύλων εἶναι ὑπέρογκος. Νόμος ψηφισθεὶς ἐν ἔτει 1875, ἐπιβάλλει πρὸς τιμὴν 500 δολλάρων ἡ ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν, διὰ ματαίαν βλάβην ἢ καταστροφὴν δένδρων.